† EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Amikor (a kenyérszaporítás után) a tömeg befejezte az étkezést, Jézus mindjárt a csónakba parancsolta tanítványait, hogy amíg ő elbocsátja a tömeget, menjenek át előtte a túlsó partra. Amint elbocsátotta az embereket, fölment a hegyre, hogy egyedül imádkozzék. Közben beesteledett, s ő ott volt egymagában. A csónak pedig már jó pár stádiumnyira eltávolodott a parttól. Hányták-vetették a hullámok, mert ellenszél fújt. Éjszaka a negyedik őrváltás idején Jézus elindult feléjük a víz színén járva. Amikor észrevették, azt hitték, hogy kísértet, és rémületükben felkiáltottak. De Jézus azonnal megszólította őket: „Bátorság! Én vagyok! Ne féljetek!" Erre Péter odaszólt neki: „Uram, ha te vagy az, parancsold meg, hogy hozzád menjek a vízen!" Ő azt mondta: „Jöjj!" Péter ki is szállt a csónakból, elindult a vízen, és ment Jézus felé. De az erős szél láttán megijedt, és merülni kezdett. Felkiáltott: „Ments meg, Uram!" Jézus nyomban kinyújtotta kezét, megfogta őt, és így szólt hozzá: „Te kicsinyhitű, miért kételkedtél?" Mikor beszálltak a bárkába, a szél elállt. A csónakban levők pedig leborultak előtte, és így szóltak: „Te valóban az Isten Fia vagy!"

Mt 14,22-33

Kedves Testvérek!

Bizonyára sokan emlékeztek még azokra az időkre, amikor nem volt digitális fényképezés, hanem egy kép sikerült, ahogy sikerült, és volt, hogy a 36 vagy 24 kockából 3-4 bizony nem sokat ért, rosszul volt megválasztva a fókusz. Becsillant valami, egy közeli tárgy miatt homályos lett az a hátrébb lévő arc, amit valójában le akartunk fényképezni, és bizony ennek megvolt az ára, nem lehetett egyetlen kattintással ingyen kitörölni a gépből.

Szent Péter apostolnak is ilyen problémája volt, rosszul választotta meg a fókuszt: a jól ismert történetben Péter az erős szelet látva megijed, és süllyedni kezd. Innen, kétezer évvel később egy sokkal kényelmesebb helyzetben teljesen egyértelmű, hogy mit kellett volna tegyen és mit kell mi tegyünk: Jézusra kell nézni, és akkor minden meg van oldva.

A valóságban viszont ez egy elég nehéz feladat, Péternek és a többi tanítványnak sem sikerült elsőre. Sőt, a sokadik alkalommal sem. Jézus pedig türelemmel és szeretettel újra arra és arra tanít, hogy a figyelmünk és az imádságunk középpontjában Ő kell legyen. Hogy akkor van életünk és hitünk, ha Őt tudjuk a középpontban tartani.

Azért is fontos ez, mert a Biblia nyelvében a *vétkezni* szó jelentését leginkább az a kifejezés adja vissza, hogy *eltéveszteni a célt*. Mint amikor valaki úgy készít fényképet, hogy rosszul állítja be a fókuszt. Vagy, ahogy a zsoltároskönyv fogalmaz: *Elpártoltak tőle és hűtlenek lettek, miként atyáik, * amint a meglazult íj félrehord, úgy tértek el tőle.* Ebből a céltévesztésből akar minket Jézus kiemelni.

Láthatunk egy visszatérő motívumot az Evangéliumban: Jézus imádkozik - és nem sokkal utána a tanítványok is imádkoznak, több-kevesebb sikerrel.

A mai történet is ilyen. Jézus a kenyérszaporítás után elküldi az embereket, és maga marad, egyedül imádkozik a hegyen. A tanítványok pedig küzdenek a viharban, ahova Jézus küldte őket. Jézus pedig megjelenik mellettük, nyugodtan sétál a vízen, és a szívbajt hozza rájuk. Mikor pedig Péter megmenekül és a szél is eláll, a tanítványok imádkoznak: *Te valóban az Isten Fia vagy!*

És azt hihetnénk, hogy ezzel minden rendben van, akkor végre rájöttek arra, amire kevés volt a több mint ötezer ember megvendégelése, hogy Jézus az Isten Fia, rá kell figyelni.

A valóságban azonban Péter többször még ilyen eredményt sem hoz. Egy másik elrontott fókuszú képen újra egy hegyen vagyunk. Az Olajfák hegyén, a Gecsemáné Kertben Jézus imádkozik. Ez már nem egy békésen a vízen járó Jézus, hanem a gyötrődő Messiás, Aki virrasztó imára kéri a belső tanítványi kört, Pétert, Jakabot és Jánost. És itt alvás lesz a tanítványoknál az ima helyett.

És mire a következő hegyre, a Golgota hegyére ér Jézus, újra egy komoly tanítást és egy komoly bukást láthatunk. Jézus imádkozik Péterért, hogy ne fogyatkozzék el a hite, és hogy majd megtérvén erősítse meg a társait. Péter pedig már nem imádkozik, nem is alszik, hanem átkozódva és esküdözve tagadja meg a Mesterét. Annyira nincs Jézus mellett a tanítványi kör, hogy itt már a pogány századosnak kell kimondani, amit annak idején ők a bárkában megvallottak: *Ez valóban Isten Fia volt*.

Ebben a sorozatba azt láthatjuk, hogy Péter egyre kevésbé nyújt egyházfőhöz méltó teljesítményt, és Jézus egyre kiszolgáltatottabb és egyre jobban szenved, egészen a váltsághalálig.

De ebben a lefelé menő, egyre több szenvedéssel járó folyamatban sem mond le Jézus a tanítványairól. Az utolsó vacsorán, bár mindennel tisztában van, a tanítványai gyengeségeivel is, megígéri nekik, hogy a szőlőtő terméséből majd együtt isznak az Atya országában.

És hogy van ott ő jelen? János apostol a Jelenésekben így ír róla:

> *És láttam, hogy a trón közepén és a négy élőlény, valamint a huszonnégy vén között mintegy megölve ott áll a Bárány. Hét szarva és hét szeme volt: Istennek az egész földre szétküldött hét lelke.*[7]*Odament, és átvette a trónon ülő jobbjából.*[8]*Amikor átvette a könyvtekercset, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt. Hárfája volt mindegyiknek és tömjénnel teli aranycsészéje – ezek a szentek imádságai –,* [9]*és új éneket énekeltek.*

A Bárányon ott látszanak a halálos sebek - és a szentek imái, mint a tömjén füstje a Bárányt dicsérik. Ezek a szentek ugyanazok, akiknek az imáiból hol alvás hol meg tagadás és szitkozódás lett. Péter apostol és mi magunk. Immár megigazulva, a helyünkön, a Bárányt tartva életünk középpontjának.

Azt látjuk, hogy Jézus a végsőkig elmegy a szenvedésben, hogy mi rá tudjunk fókuszálni. Tökéletesen ez majd az Atya országában fog megvalósulni, de Jézus addig is visz minket egyre előrébb a helyes irány megtalálásában. A Feltámadott való találkozások után már így tud írni Péter apostol a szenvedő keresztényeknek, akik, akár csak ő annak idején a Genezártei tóban süllyedve, a Mesterhez kiáltottak:

> *Most – mivel így kell lennie – egy kissé szomorkodtok különféle kísértések között,* [7]*hogy megpróbált hitetek, amely sokkal értékesebb a veszendő, de tűzben próbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor dicséretre, dicsőségre és tiszteletre méltónak bizonyuljon.* [8]*Őt, noha nem láttátok, szeretitek, s bár most sem látjátok, hisztek benne, és kimondhatatlan, megdicsőült örömmel örvendeztek,* [9]*mert eléritek hitetek célját, lelketek üdvösségét.*

Keressük hát újra és újra életünk helyes középpontját, Jézust, a minket tápláló, a viharból kimentő, az értünk kereszthalált vállaló Megváltót. Keressük, mert ő vár és megment minket, mert a legmélyebbre is lesüllyed, hogy velünk találkozzon.

Ámen